

РЕШЕНИЕ

№ 2806

София, 01.03.2021

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на двадесети януари две хиляди и двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РОСЕН ВАСИЛЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СИБИЛА СИМЕОНОВА

АЛЕКСАНДЪР МИТРЕВ

при секретар М.С. и с участието на прокурора Македонка Поповска изслуша докладваното от съдията АЛЕКСАНДЪР МИТРЕВ по адм. д. №10463/2020.

Производство по чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество срещу решение №3632/07.07.2020г., постановено по адм. д. №2557/2020г. по описа на Административен съд София-град, с което е отменено Решение № РС-108-14-028/20.06.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, в частта, в която Комисията е установила по отношение на М. Попова от гр. С. конфликт на интереси, за това, че в качеството ѝ на директор на *** гр. С., е подписала допълнително споразумение №03 към трудов договор №8/14.09.2012г. със свързано с нея лице по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ /отм./ - С.П.-Й. /дъщеря/, и в частта, в която Комисията е установила неподаване на декларация по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./ на 10.04.2014г. от страна на М. Попова от гр. С. във връзка с това, че на 10.04.2014г. е подписала допълнително споразумение №03 към трудов договор №8/14.09.2012г. със свързано с нея лице по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПКИ /отм./ С.П.-Й. /дъщеря/, в нарушение на чл.16 от ЗПУКИ /отм./.

В жалбата се поддържат оплаквания за неправилност на контролираното решение поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост – касационни основания по чл.209, т.3 от АПК. Претендират се разноски.

Ответната страна – М. Попова, чрез адв. П. взема становище за нейната неоснователност. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Върховна административна прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Предлага решението на Административния съд да бъде оставено в сила.

Върховният административен съд, състав на шесто отделение намира касационната жалба за подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, в срока по чл.211, ал.1 АПК, при

отсъствие на процесуални пречки за нейното разглеждане и наличие на всички положителни процесуални предпоставки по възникване и упражняване правото на касационно оспорване, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, на основанията посочени в нея, както и след проверка на решението за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, съгл. чл.218, ал.2 АПК , същата е неоснователна.

Административната процедура в Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ, сега КПКОНПИ) е започнала през 2014г. по сигнали с рег. №С-2014-108/07.05.2014г. и рег. №С-2014-145/13.06.2014г., разглеждането на които е обединено в общо производство. В хода на производството през 2014г. са събрани доказателства, приложени в административната преписка и подробно описани в мотивите на съдебното решение, като М. Попова е изслушана на 30.09.2014г. В заседанието си на 25.11.2014г. по точка 1 от дневния ред КПУКИ е обсъдила подадените сигнали, събраните доказателства и предложеният проект на решение за установяване на конфликт на интереси, като при проведеното гласуване, отразено в протокол №77 от същата дата, КПУКИ не е приела предложеният проект на решение по чл.27, ал.2 от ЗПУКИ (отм.) поради непостигане на изискуемото от чл.22ж, ал.2, изр. второ от ЗПУКИ (отм.) мнозинство /двама от членовете на Комисията са гласували „против“, а един от тях – „за“/. Това решение е съобщено на заинтересованото лице съгласно чл.27, ал.4 от ЗПУКИ (отм.).

Решението на Административния съд е правилно резултат.

Съдебното решение е постановено след пълен анализ на фактите и обстоятелствата, с които е мотивирано обжалваното решение на КПКОНПИ и е правилно.

Началото на административното производство, приключило с приемането на това решение с дата 20.06.2018г., е поставено при действието на ЗПУКИ /отм./ с Решение на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси по Протокол от заседание №42 от 24.06.2014г.

Обоснован с доказателствата и с относимите правни норми е изводът на съда, че оспореният акт е приет при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. В тази връзка, няма спор по въпроса, че установеният в чл.27, ал.1 ЗПУКИ /отм./ двумесечен срок за произнасяне с решение относно наличието или липсата на конфликт на интереси, считано от откриване на производството, е инструктивен по своя характер и че само по себе си неспазването му не съставлява съществено нарушение. Това е така обаче само когато се касае за произнасяне в срок, който макар и превишаващ законоопределения, може да се определи като разумен и съобразен с основните принципи на административния процес за законност и бързина и процесуална икономия, разписани в чл.4 и чл.11 от АПК. При липса на каквито и да са данни за извършени процесуални действия по преписката след срока по чл.27, ал.1 ЗПУКИ /отм./, постановяването на крайния акт 4г. след изтичането му освен че не може да се приеме за разумен, пряко нарушава посочените принципи.

На второ място, правилно, като сериозно нарушение на процедурните правила е преценена и липсата на протокол от заседание на Комисията, на което е прието процесното решение. Съгласно

чл.22ж, ал.3 ЗПУКИ /отм./, за заседанията се води стенографски протокол, в който се отразяват разискванията и гласуването на всеки от членовете на комисията. От систематическото тълкуване на разпоредбата следва, че в този протокол следва да бъдат отразени не само разискванията и гласуването на всеки от членовете на комисията във връзка с приемане на решението по чл.27, ал.1 от с.з., но и че това е направено при спазване на изискванията за кворум и мнозинство при гласуването /чл. 27, ал. 2/, т.е., че решението е прието при спазване на установената процедура и че същото е валидно. Въпреки дадените от съда указания по чл.171, ал.4 АПК, по делото не е бил представен протокол за заседание на КПКОНПИ на 20.06.2018г., на което би трябвало да е взето оспореното решение. Такъв протокол, регистриран с „втр. № “ на КОНПИ с дата 06.08.2020г. е представен едва с касационната жалба, но тъй като не е оформен съобразно чл.15, ал.9 от Правилника за организацията и дейността на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси с подписите на членовете на комисията, присъствали на заседанието, включително на председателя на Комисията, който, съгласно информацията от протокола е присъствал на него, не следва да бъде кредитиран.

В допълнение следва да се отбележи, че съобразно §5, ал.1 от ЗПКОНПИ административното производство е проведено по реда на ЗПУКИ /отм./, поради което разпоредбата на чл.13, ал.2 от ЗПКОНПИ, на която е направено позоваване в касационната жалба, е неотнositима.

На свой ред, с Протокол №77/25.11.2014г. по сигнал С-108/2014г.с два гласа „ЗА“ и един глас „ПРОТИВ“ комисията не е приела проект на решение по чл.27 ал.2 от ЗПУКИ поради липса на изискуемото в чл.22ж, ал.2 изр.2 от ЗПУКИ мнозинство.

Според текста на чл.27, ал.2 ЗПУКИ (отм.) производството пред КПУКИ приключва с решение за установяване конфликт на интереси или че не е налице конфликт на интереси. За да изясни въпроса относно приключване на производството по сигнал рег. №С-108/2014г., с неприемането на решението по Протокол №77/25.11.2014г., първоинстанционният съд е следвало да подложи на преценка съдържанието и правния характер на акта. Разпоредбата на §5, ал.1 от ПЗР на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество се отнася само до висящите (неприключилите) производства.

В случая решението по Протокол №77/25.11.2014г., с което комисията не е приела проект на решение по чл.27 ал.2 от ЗПУКИ поради липса на изискуемото в чл.22ж, ал.2 изр.2 от ЗПУКИ мнозинство, следва да бъде квалифицирано като приключващо производството, съгласно чл.27, ал.2 ЗПУКИ (отм.). Това обстоятелство налага извода, че ново произнасяне по сигнал с рег. №С-108/2014г. би било допустимо единствено в хипотезите по чл.99, т.1 – 7 АПК. Такива хипотези обаче в конкретния случай не са налице, нито се твърди наличието им и изпълнението на материалните и процесуалните предпоставки за приложимостта на чл.99 от АПК.

С оглед установените от фактическа и правна страна обстоятелства законосъобразно съдът е отменил оспореното решение, приемайки, че е издадено при съществено нарушение на процесуалните правила.

Не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществени такива. При постановяването на същия са взети предвид относимите за спора обстоятелства и факти и изразените от страните становища по тях, и е отговорено на всички относими инвокирани възражения.

Предвид изхода на спора, искането на ответника за присъждане на разноски по делото е основателно, доколкото са налице доказателства за сторени такива пред настоящата инстанция в размер на 600 лв. заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК, Върховният административен съд - шесто отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №3632/07.07.2020г., постановено по адм. дело №2557/2020г. по описа на Административен съд София-град.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, гр. С. да заплати на М. Попова, гр. С. разноски по делото в размер на 600 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.